

Convivències d'escolans de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat

De l'1 al 4 de juliol, trenta-sis nois de diverses parròquies de l'arxidiòcesi de Barcelona i de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van participar en les convivències d'escolans que van tenir lloc a la casa d'espiritualitat Josep Manyanet de Begues, organitzades pel Seminari Menor de Santa Maria de Montalegre.

Amb la participació dels seminaristes majors de les mateixes diòcesis com a monitors, els escolans van poder gaudir d'uns dies de pregària, esport i amistat per enfortir-se en el seguiment de Jesucrist i en la descoberta de la seva vocació.

GLOSSA

Treballar és dur

Un jove de dinou anys, immigrant força integrat, de família poc estructurada, amb una escolarització irregular, amb capacitat per estudiar però amb pocs hàbits d'estudi, ha trobat acompanyament en un grup de matrimonis que s'ha compromès a ajudar-lo materialment quan ha convingut i amb l'assessorament necessari en els aspectes acadèmics i en el procés de maduració. En començar aquest curs, el noi els comentà la duresa que comporta treballar. Un dels membres del grup que el segueix més de prop li adreçà un escrit en què li deia: «Treballar sempre és dur. Guanyar diners per pagar-nos la subsistència també costa i és dur. Sempre ha estat així. Totes les generacions, les persones joves i les grans, ho han comprovat. Tu tens la sort de tenir una feina. Cada dia, quan et lleves, saps que hi ha una responsabilitat que t'espera i unes persones que confien en el teu treball. Tenir feina, avui, no és una cosa més. Ho has de valorar.

»Tens una feina d'educador, treballar en un menjador escolar, i no fas un treball només per guanyar diners. Ho has de fer per ajudar els altres —nens petits en aquest mo-

ment—, per donar sentit a la teva vida, tenir un al·licient i no perdre el temps. Saber que cobreixes les teves necessitats materials amb el teu esforç i, també, que aquest treball et dóna possibilitat de seguir estudiant. Si tractes el treball com una feina desproveïda de valors i només com un *curro*, t'estàs equivocant i ens estem equivocant els qui t'ajudem.»

Un gest compromès el d'aquest grup de persones davant aquest acompanyament i molt adient el contingut de l'escrit d'un dels seus membres. De ben segur que la propera vegada que el noi vagi a la seva feina d'educador al menjador ho farà d'una altra manera, amb consciència de la importància de la seva tasca i del bé que fa als nois... i a ell mateix, formant i formant-se! «Ni demanàvem que ens alimentéssiu de franc, sinó que amb penes i fatigues treballàvem nit i dia per no ser una càrrega a ningú» (2Te 3,8). Són molts els joves que es troben sols, en situacions difícils semblants. La resposta tampoc és única perquè el Pare de tots mou els cors i convida a compartir-la a molts homes i dones de bona voluntat.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La primera encíclica de Francesc

La *llum de la fe* és el títol de la primera encíclica del papa Francesc, que es va fer pública el dia 5 del passat juliol. Una primera impressió després de la lectura de l'encíclica és que s'hi veu la mà tant de Benet XVI com de Francesc, la qual cosa constitueix una expressió més de la manera modèlica com el Papa emèrit i el Papa actual viuen una situació inèdita a l'Església en la seva història.

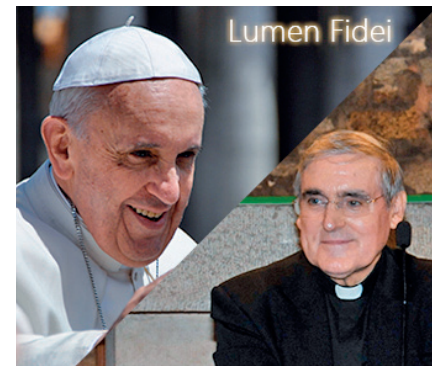
Benet XVI, que va proposar a tota l'Església un Any de la Fe en el cinquantè aniversari de l'inici del Concili Vaticà II, tenia ja en preparació una encíclica sobre la fe, cridada a completar la seva trilogia sobre les virtuts teològals. Així, aquesta encíclica completaria les dues anteriors, sobre la caritat (*Deus caritas est*) i sobre l'esperança (*Spe salvi*), sense oblidar la que està considerada com la seva aportació a la doctrina social de l'Església (*Charitas in veritate*). La seva renúncia va fer que aquella encíclica quedés en projecte.

El títol de l'encíclica defineix molt bé el seu contingut: *Lumen fidei*, la llum de la fe. El document cita el jove Nietzsche, que convidava la seva germana Elisabeth a arriscar-se, a «emprendre nous camins amb la seguretat de qui actua autònomament». I afegia: «Aquí es divideixen els camins de l'home; si vols assolir pau i felicitat en l'ànima, creu; però si vols ser deixeble de la veritat, indaga». La fe seria llavors com un miratge que ens impedeix avançar com a homes lliures cap al futur. D'aquí a associar la fe a la foscor hi havia un pas. Però l'encíclica —i aquí es veu la mà del Papa emèrit i gran teòleg— es proposa recuperar «el caràcter lluminós de la fe, ja que quan la seva flama s'apaga, totes les altres llums s'acaben esllangint».

Es explica el papa Francesc que el seu antecessor ja havia completat pràcticament una primera redacció d'aquesta carta encíclica. «L'hi agraeixo de cor i, en la fraternitat de Crist, assumeixo el seu preciós treball afegint al text algunes aportacions.» Aquí tenim, doncs, el document; el seu objectiu és mostrar com la fe enriqueix l'existència humana. Benet XVI, que va ser un dels teòlegs assessors de l'assemblea conciliar, estava molt preparat per mostrar el que afirma l'encíclica citant Pau VI: que el Vaticà II va ser abans que res un concili sobre la fe; i també ho estava per recollir els seus rics ensenyaments, especialment els referents a les relacions entre fe i Església.

Al papa Francesc, cal atribuir-li el que es diu al document sobre la fe com a llum per a tota la societat, com un factor del bé comú, en especial per a la família, i sobre la fe com la força que conforta en el sofriment. Crec que estem davant el testament espiritual de Benet i davant la primera encíclica de Francesc.

† **Luís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El cardenal de Barcelona ens presenta la primera encíclica del papa Francesc

» aquesta imatge parla

ENTREVISTA

EMILI MARLÉS

L'amistat ciència-fe

La Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), amb el patrocini del Pontifici Consell de la Cultura, organitza, a partir del mes d'octubre, el primer curs 100% en línia en l'àmbit catòlic, a nivell mundial, de Diàleg teologia-ciència (www.scienceandfaithbcn.com). El curs, amb un modern mètode d'aprenentatge *e-learning*, està adreçat especialment a persones que tenen un rol formatiu dins l'Església: professors d'escoles cristianes, preveres, diaques, religiosos, catequistes. Mn. Emili Marlés, físic i doctor en teologia, és professor de cristologia a la FTC i director del projecte *Science and Faith in Dialogue*.

Per què un curs virtual com aquest?

Veiem que una de les principals dificultats culturals per acollir l'evangeli és la relació ciència-fe. La sensació de moltes persones és que es tracta de dos àmbits intel·lectuals totalment irreconciliables. Al curs abordem les principals qüestions que comporta aquesta relació per donar respostes positives.

La ciència i la fe es posen d'acord, per fi...

De fet, ja fa molt de temps que són amigues. Ara ens trobem en un moment històric privilegiat d'aquesta relació. L'*ecumenisme* entre aquests dos àmbits de saber està molt avançat, i cal donar-lo a conèixer.

Per què és necessari?

Els cristians hem de saber donar raó de la nostra fe en un món que està molt marcat per la ciència. Al curs posarem a l'abast els fruits més madurs del diàleg ciència-fe que s'han establert en els darrers 30 anys, encara molt poc coneguts. Aquest diàleg fa créixer la comprensió de la teologia i dona molt bones referències ètiques a la ciència perquè estigui sempre al nostre servei.

Oscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

La paràbola del fill pròdig (1)

Aquesta paràbola, potser la més bonica de totes, es coneix amb el nom de *paràbola del fill pròdig*. Efectivament, la figura del fill pròdig en la seva sort i dissort es pinta d'una manera tan impressionant que fa que ocupi el centre de tot el relat. Però en la paràbola hi ha de fet tres actors principals. Joachim Jeremias i altres autors ja van proposar d'anomenar-la amb el títol de *paràbola del pare bondadós*. Pierre Grelot, en canvi, assenyala —i em sembla que amb bons motius— que el relat gira pròpiament entorn dels dos germans, i diu que més aviat s'hauria de titular: *paràbola dels dos germans*.

El pare accedeix al desig del fill més petit i reparteix l'herència. Dona llibertat. Ell ja es pot imaginar què farà el fill petit, però deixa que faci el seu camí. Però, a l'hora del retorn, «encara era lluny que el seu pare el veié». I surt a trobar-lo. Escolta la confessió del fill i hi descobreix el camí interior que ha passat; descobreix que ha trobat el camí de la llibertat veritable. No el deixa acabar de dir, l'abraça i el besa i mana que es prepari un gran festí. Hi ha goig perquè el fill, que «havia mort» en sortir de casa amb la seva fortuna, ara viu un altre cop, ha ressuscitat, s'havia perdut i ha estat «retrobat».

L'essencial del text és sens dubte la figura del pare. Déu actua així perquè és Déu, el Sant. Déu té un cor i, per dir-ho així, aquest cor es gira contra ell mateix: aquí trobem tant en els profetes com en l'Evangeli la paraula *misericòrdia*, que, etimològicament, expressa la imatge de les entranyes de la mare. El cor de Déu canvia la indignació i, en comptes de castigar, perdona.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

Hacer lugar al recién llegado

Con estos breves comentarios deseo hacer llegar algunos sencillos comentarios para ayudar al buen crecimiento de los niños y hacer así que la tarea de los esforzados padres primerizos sea muy provechosa. Me refiero a los primeros años.

No deseo decir cosas nuevas. Sí que deseo ayudar a los padres a que comprendan que el advenimiento del hijo, de cada hijo, crea una situación nueva para la pareja. En esta nueva tesitura, ustedes, como progenitores responsables, deberán establecer nuevas reglas de convivencia para hacerle un lugar al recién llegado. Tendrán que negociar y renegociar. Con paciencia, padre y madre, mediante un delicado proceso de tira y afloja, sin que uno quiera imponerse sobre el otro, llegarán a un equilibrio en la normativa familiar a seguir.

Una aclaración: para agilizar la lectura, he decidido utilizar únicamente el género masculino. Cuando escribo *ellos, niño, hijo o padres*, me estoy refiriendo a los dos sexos. Cuando quiera especificar alguna característica diferencial escribiré *ella, él*, etc. A propósito de las *madres*, aunque no lo vea escrito, piense en otros cuidadores habituales del niño, como abuelos, tíos, personal doméstico.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Una arquitectura traspasada pel símbol

La potència de la construcció de la Sagrada Família descansa sobre la síntesi que es produeix entre la pedra i el símbol que li dona contingut ideal i espiritual. Aquesta síntesi desemboca en la bellesa, la qual, per Gaudí, s'identifica amb Déu, el Creador. No hi ha bellesa sense amor a la veritat.

La bellesa, per a Gaudí, no surt de la competència professional, sinó de l'amor, a Déu i a la natura, a la humanitat i a cada persona: «Primer, l'amor; després, la tècnica», deia.

Per a ell, el foc de l'art comença a cremar quan es produeix la guspira entre l'amor i la tècnica, entre la passió del místic, que és divina, i els coneixements humans, que són el resultat de l'esforç i el treball. Gaudí anirà afinant la síntesi entre matèria i esperit que dona com a resultat la basílica de la Sagrada Família.

Gaudí es troba representat dues vegades a la Sagrada Família. En els dos casos es tracta d'un homenatge fet pels seus deixebles, quan ell ja havia mort: a la façana del Naixement, Gaudí dona rostre a la imatge de Sant Josep (portal de l'esperança) i a la façana de la Passió, en el nivell mitjà el rostre de Crist és adorat per una figura que s'agenolla: Antoni Gaudí.

Jordi Bonet/Armand Puig

Arquitectura i símbol

de la Sagrada Família, Ed. Pòrtic

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

16. ■ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa.
17. ■ **Dimarts** [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa.
18. ■ **Dimecres** [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.
19. ■ **Dijous** (□ Barcelona) [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).
20. ■ **Divendres** [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.
21. ■ **Dissabte** [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.
22. ■ † **Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o més breu: 16,10-13)]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.»

Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havieu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i tot aquest país que jo us havia dit, el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".»

Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

▶ Salm responsorial (50)

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, / vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, / esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamareu la vostra lloança. / La víctima que ofereixo és un cor penedit; / un esperit que es penedeix, / vós, Déu meu, no el menyspreu. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi perquè, quan encara no tenia fe, no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 15,1-10)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdía una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.»

»I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdía una, ¿no encendria el llum, i escombraria la casa, i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja del monte, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un novillo de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".»

Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo.» Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo, diciendo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".»

Y el Señor se arrepintió de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

Crist portant la creu (fragment). Obra de Luis de Morales, Galleria degli Uffizi (Firenze)

▶ Salmo responsorial (50)

R. Me pondré en camino adonde está mi padre.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. / Mi sacrificio es un espíritu quebrantado; / un corazón quebrantado y humillado, / tú no lo desprecias. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 1,12-17)

Querido hermano:

Doy gracias a Cristo Jesús, nuestro Señor, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio. Eso que yo antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí, porque yo no era creyente y no sabía lo que hacía. El Señor derrochó su gracia en mí, dándome la fe y el amor en Cristo Jesús. Podéis fiaros y aceptar sin reserva lo que os digo: que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores, y yo soy el primero. Y por eso se compadeció de mí: para que en mí, el primero, mostrara Cristo Jesús toda su paciencia, y pudiera ser modelo de todos los que creerán en él y tendrán vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-10)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.»

Jesús les dijo esta paràbola: «Si uno de vosotros tiene cien ovejas y se le pierde una, ¿no deja las noventa y nueve en el campo y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos para decirles: "¡Felicitadme!, he encontrado la oveja que se me había perdido." Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse.»

»Y si una mujer tiene diez monedas y se le pierde una, ¿no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas para decirles: "¡Felicitadme!, he encontrado la moneda que se me había perdido." Os digo que la misma alegría habrá entre los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»

COMENTARI

(Només comentem Lc 15,1-10, donat que la paràbola del fill pròdig ja va ser llegida i comentada el passat diumenge IV de Quaresma)

La festa de Déu

Jesús ens proposa dues paràboles similars: el pastor que perd una ovel·la d'un ramat de cent, i la dona que perd una moneda d'un conjunt de deu. El text de l'evangeli de Lluç conté a continuació encara una tercera paràbola, la del pare que perd un fill de dos. Hi ha una progressió en el conjunt d'aquestes tres paràboles: es perd un 1%, un 10% i un 50% del que es té.

Aquestes paràboles parteixen d'una crítica que rep Jesús dels fariseus i mestres de la Llei per la seva actitud propera i acollidora amb els cobradors d'impostos i altres pecadors que s'acostaven per escoltar-lo.

El critiquen perquè d'aquesta manera creuen que Jesús es contamina amb la seva companyia. Jesús es defensa amb aquestes paràboles en què un personatge fa tot el que pot per a cercar allò que ha perdut.

L'actitud del pastor resulta desconcertant: si deixa les ovelles per sortir a cercar-ne una que s'ha esgarriat, quan torni trobarà que tota la resta s'ha escampat. Aquest pastor, però, no és un pastor qualsevol, sinó Jesús mateix que sap que les noranta-nou ja estan assegurades, perquè són els justos que obren com cal. En canvi, els esforços cal concentrar-los en aquells esgarriats que caminen lluny de casa i que cal sortir a cercar. I és que Jesús és el bon pastor (cf. Jn 10) que ha vingut a cercar-nos per retornar-nos a Déu.

La dona que ha perdut una moneda també ho remou tot per trobar-la, cosa gens fàcil a les cases populars d'aquella època que no tenien finestres i eren d'una única habitació que servia per a tot, amb el sòl de terra i palla. La dona encén els llums d'oli per a remenar-ho tot fins que aparegui la moneda buscada.

Quin enrenou per al pastor i per a la dona cercar l'ovella i la moneda que han perdut. Per això la seva troballa provoca una gran alegria que cal compartir: fer festa amb els companys i veïns. També al cel fan festa cada vegada que ens convertim i ens deixem reconciliar amb Jesús i amb els germans.

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Solemnitat de la M. de Déu de la Mercè.

A la seva Basílica parroquial. **Diumenge 22:** 17 h, processó pels carrers del Barri Gòtic i retorn a la basílica (pl. Mercè, 1). **Dilluns 23:** 12 h, missa a la basílica; 19 h, missa a la basílica i exposició breu del Santíssim Sagrament. **Dimarts 24,** solemnitat de la Mare de Déu: misses a les 9, 10.30, 12 i 13 h; a les 8 h ofrena floral dels Trabucaires de Barcelona; a les 10.30 h, missa solemne presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, i ofrena floral de les cases regionals a l'ofertori; a les

IN MEMORIAM

Mn. Mateu Terrats Oliver

Morí en la pau del Senyor el dia 17 d'agost de 2013. La missa exequial en sufragi de la seva ànima es va celebrar a la parròquia de Sant Joan d'Horta, on residia i col·laborava pastoralment els darrers anys. Presidí la missa Mons. Pere Tena. Al final, tres laics varen recordar el testimoniatge de fidelitat a Jesús i a l'Evangelí que el mossèn els havia donat amb la seva vida i els seus escrits.

Gna. Teresa Losada

Aquesta religiosa de la Congregació de les Franciscanes Missioneres de Maria morí a Sant Vicenç dels Horts el 25 d'agost. Ens ha deixat un gran testimoniatge de valors humans i cristians. Va deixar una brillant carrera com a professora de la Universitat de Barcelona per dedicar la seva vida al servei dels immigrants de cultura àrab i de religió musulmana, sobretot les dones i els infants. En ocasió de la seva mort, els membres de la comunitat musulmana li han manifestat novament el seu afecte i el seu agraïment. Procurem no oblidar tot allò que la germana Losada ens ha ensenyat a tots.

13 h, *misa con ofrenda floral de las comunidades hispano-americanas y filipinas*; a les 18 h, *misa interpretada en lenguaje de signos para personas sordas*; a les 20 h, missa de cloenda de les festes.

Parròquia de Sant Pere Nolasc (pl. Castella, 6). Novena a la Mare de

Déu de la Mercè, del 15 al 23 de setembre. A les 19.30 h, celebració mariana i a les 20 h, Eucaristia. El dia 23, en record de la visió de sant Pere Nolasc de la baixada de la Mare de Déu de la Mercè, missa concelebrada presidida pel P. provincial de l'Orde de la Mercè d'Aragó, a les 24 h. El dia 24, misses a les 11, 12, 13 i 19.30 h. El cambril amb la imat-

ge de la Mare de Déu es podrà visitar el diumenge 22, el dia 23 al vespre i tot el dia 24.

EXERCICIS I RECESSOS

Exercicis a la Cova de Manresa. Vuit dies (21-30 setembre), amb Adolfo Chércoles, SJ (amb les Benaurances), a la Cova de Manresa (Camí de la Cova, s/n), t. 938 720 422, c/e: info@covamanresa.cat.

Casa Betània (c/ Bonavista 37, Cornellà de Llobregat). Recés espiritual dirigit per un P. legionari de Crist, diumenge 29 de setembre. T. 933 751 102.

BREUS

Patrons de la Ciutat del Vaticà. El passat 5 de juliol, en presència de Benet XVI, el papa Francesc consagrà el petit estat pontifici a Sant Josep i Sant Miquel Arcàngel. El monument a Sant Josep és una font situada als jardins del Vaticà i l'estàtua de Sant Miquel Arcàngel, obra de Giuseppe Antonio Lombusio, és a la plaça del *Governatorato*.

PALABRA Y VIDA

La primera encíclica de Francisco

La luz de la fe es el título de la primera encíclica del papa Francisco, que se hizo pública el día 5 del pasado mes de julio. Una primera impresión, después de la lectura de la encíclica, es que en ella se ve la mano tanto de Benedicto XVI como del papa Francisco, lo cual constituye una expresión más de la modélica manera cómo el Papa emérito y el Papa actual viven una situación inédita en la historia de la Iglesia.

Benedicto XVI, que propuso a toda la Iglesia un Año de la Fe en el quincuagésimo aniversario del comienzo del Concilio Vaticano II, tenía ya en preparación una encíclica sobre la fe, llamada a completar su trilogía sobre las virtudes teológicas. Así, esta nueva encíclica completaría las dos anteriores, sobre la caridad (*Deus caritas est*) y sobre la esperanza (*Spe salvi*), sin olvidar la que está considerada como su aportación a la doctrina social de la Iglesia (*Charitas in veritate*). Su renuncia hizo que aquella encíclica quedara en proyecto. El título de la encíclica define muy bien su contenido: *Lumen fidei*, la luz de

la fe. El documento cita al joven Nietzsche, que invitaba a su hermana Elisabeth a arriesgarse, a «emprender nuevos caminos... con la seguridad de quien procede autónomamente».

Y añadía: «Aquí se dividen los caminos del hombre; si quieres alcanzar paz y felicidad en el alma, cree; pero si quieres ser discípula de la verdad, indaga». La fe sería entonces como un espejismo que nos impide avanzar como hombres libres hacia el futuro. De ahí a asociar la fe a la oscuridad había un paso. Pero la encíclica —y ahí se ve la mano del Papa emérito y gran teólogo— se propone recuperar «el carácter luminoso de la fe, pues cuando su llama se apaga, todas las otras luces acaban languideciendo».

Nos explica el papa Francisco que su antecesor ya había completado prácticamente una primera redacción de esta carta encíclica. «Se lo agradezco de corazón y, en la fraternidad de Cristo, asumo su precioso trabajo añadiendo al texto algunas aportaciones.»

Ahí está, pues, el documento; su objetivo es mostrar cómo la fe enriquece la existencia humana en todas sus dimensiones. Benedicto XVI, que fue uno de los teólogos asesores de la asamblea conciliar, estaba muy preparado para mostrar lo que afirma la encíclica citando a Pablo VI: que el Vaticano II fue ante todo un concilio sobre la fe; y también lo estaba para recoger sus ricas enseñanzas, especialmente en lo referente a las relaciones entre la fe y la Iglesia.

Al papa Francisco cabe atribuirle lo que se dice en el documento sobre la fe como luz para toda la sociedad, como un factor del bien común, en especial para la familia, y sobre la fe como la fuerza que conforta en el sufrimiento. Creo que estamos a la vez ante el testamento espiritual del papa Benedicto y ante la primera encíclica del papa Francisco.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo
de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia